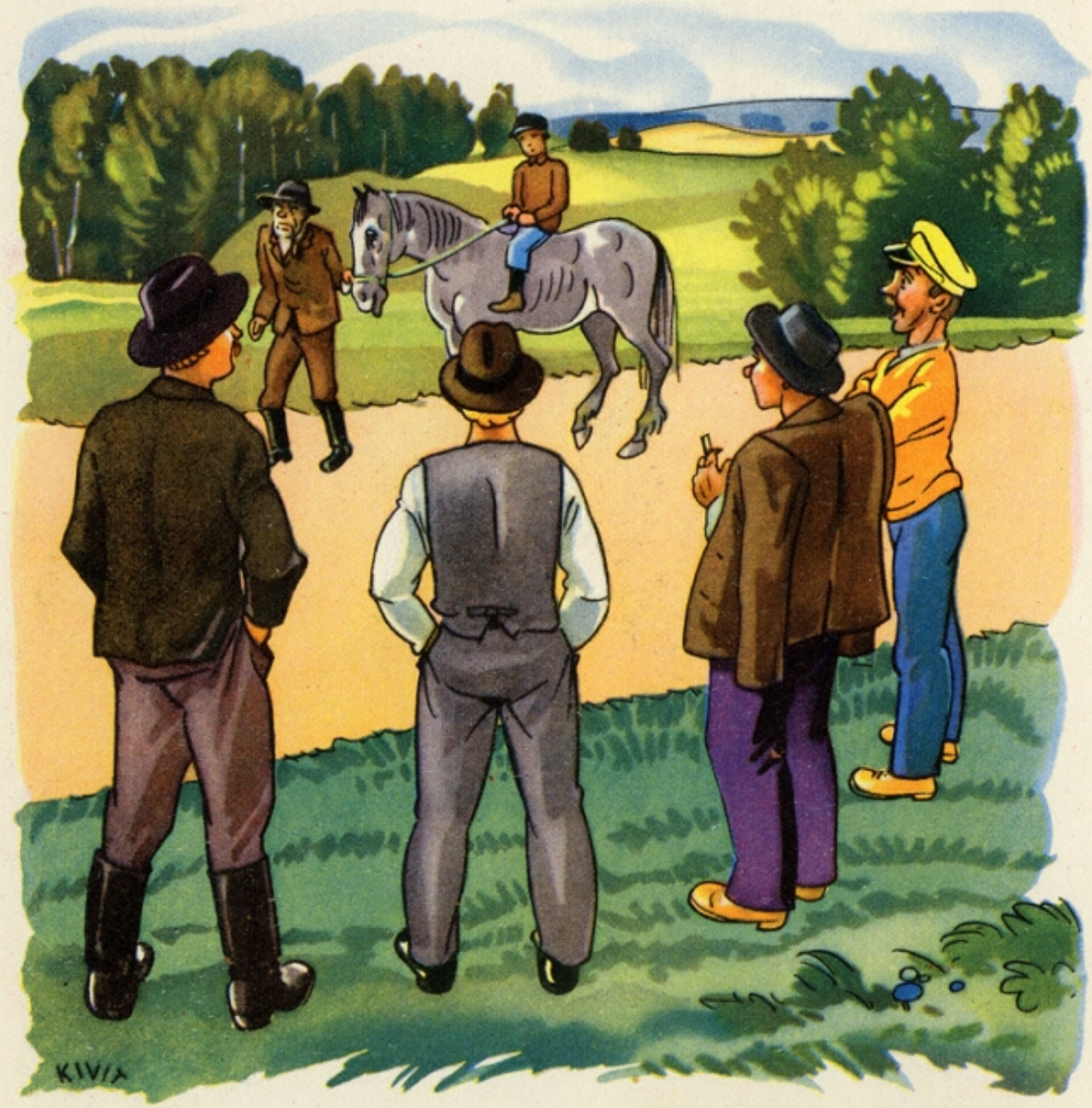

Kui väike Ants oli natuke maad sõitnud, tuli neile mitu külameest vastu.

„Niisugusele oleks vitsu vaja!“ hurjutasid külamehed. „Oma vana isa laseb ta kui karjapoissi maas joosta ja ise istub nagu prints hobuse turjal.“

„Tule maha, armas poeg!“ ütles Ants pojale, kui mehed mööda jõudsid. „See ei meeldi inimestele, et sina ratsa sõidad ja mina jala käin.“

Noor Ants hüppas hobuse seljast maha ja vana Ants ronis asemele. Juttu ajades läks isal ja pojal tee tükk maad lõbusasti edasi.